מצוות עשה

משנה תורה לרמב״ם

geulaquiz.com

א מִצְוָה רִאשׁוֹנָה מִמִּצְווֹת עֲשֵׂה, לְיַדַּע שֶׁיֵּשׁ שָׁם אֱלוֹהַּ, שֶׁנֶּאֱמָר "אָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ" (שמות כ ב, דברים ה ו).

ב לְיַחֲדוֹ, שֶׁנֶּאֱמָר "ה' אֱלֹהֵינוּ, ה' אֶחָד" (דברים ו, ד).

ג לְאָהֲבוֹ, שֶׁנֶּאֱמָר "וְאָהַבְתָּ, אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ" (דברים ו ה, יא א).

ד לְיִרְאָה מִמֶּנּוּ, שֶׁנֶּאֱמָר "אֶת-ה' אֱלֹהֶיךָ תִּירָא" (דברים ו יג, י כ).

ה לְהִתְפַּלֵּל לוֹ, שֶׁנֶּאֱמָר "וַעֲבַדְתֶּם, אֵת ה' אֱלֹהֵיכֶם" (שמות כג, כה) – עֲבוֹדָה זוֹ תְּפִלָּה.

ו לְדָבְקָה בּוֹ, שֶׁנֶּאֱמָר "וּבוֹ תִדְבָּק" (דברים י כ).

ז לְהִשָּׁבַע בִּשְׁמוֹ, שֶׁנֶּאֱמָר "וּבִשְׁמוֹ, תִּשָּׁבֵעַ" (דברים ו יג, י כ).

ח לְהַדְּמוֹת בִּדְרָכָיו הַטּוֹבִים וְהַיְשָׁרִים, שֶׁנֶּאֱמָר "וְהָלַכְתָּ, בִּדְרָכָיו" (דברים כח, ט).

ט לְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ, שֶׁנֶּאֱמָר "וְנִקְדַּשְׁתִּי, בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (ויקרא כב, לב).

י לִקְרוֹת קְרִיַּת שְׁמַע פַּעֲמַיִם בְּכָל יוֹם, שֶׁנֶּאֱמָר "וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ" (דברים ו, ז).

יא ללמוד תורה וללמדה, שנאמר: "וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ" (דברים ו, ז).

יב לקשור תפילין בראש, שנאמר: "וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ" (דברים ו, ח).

יג לקשור תפילין ביד, שנאמר: "וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל יָדֶךָ" (דברים ו, ח).

יד לעשות ציצית, שנאמר: "וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת" (במדבר טו, לח).

טו לקבוע מזוזה, שנאמר: "וּכְתַבְתָּם עַל מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ" (דברים ו ט; יא, כ).

טז להקהיל את העם לשמוע תורה במוצאי שביעית, שנאמר: "הַקְהֵל אֶת הָעָם..." (דברים לא, יב).

יז לכתוב כל איש ספר תורה לעצמו, שנאמר: "כִּתְבוּ לָכֶם אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת" (דברים לא, יט).

יח לכתוב המלך ספר תורה לעצמו, יתר על האחד של כל אדם, עד שיהיה לו שתי תורות, שנאמר: "וְכָתַב לוֹ אֶת מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה הַזֹּאת" (דברים יז, יח).

יט לברך אחר המזון, שנאמר: "וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ" (דברים ח, י).

כ לבנות בית הבחירה, שנאמר: "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ" (שמות כה, ח).

כא ליראה מבית זה, שנאמר: "וּמִקְדָּשִׁי תִּירָאוּ" (ויקרא יט ל; כו, ב).

כב לשמור בית זה תמיד, שנאמר: "וְאַתָּה וּבָנֶיךָ אִתָּךְ לִפְנֵי אֹהֶל הָעֵדֻת" (במדבר יח, ב).

כג להיות הלוי עובד במקדש, שנאמר: "וְעָבַד הַלֵּוִי הוּא" (במדבר יח, כג).

כד לקדש הכהן ידיו ורגליו בשעת העבודה, שנאמר: "וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו..." (שמות ל, יט).

כה לערוך נרות במקדש, שנאמר: "יַעֲרֹךְ אֹתוֹ אַהֲרֹן וּבָנָיו" (שמות כז, כא).

כו לברך הכהנים את ישראל, שנאמר: "כֹּה תְבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר ו, כג).

כז להסדיר לחם ולבונה לפני יי בכל שבת, שנאמר: "וְנָתַתָּ עַל הַשֻּׁלְחָן לֶחֶם פָּנִים" (שמות כה, ל).

כח להקטיר קטורת פעמים ביום, שנאמר: "וְהִקְטִיר עָלָיו אַהֲרֹן קְטֹרֶת סַמִּים" (שמות ל, ז).

כט להבעיר אש במזבח העולה תמיד, שנאמר: "אֵשׁ תָּמִיד תּוּקַד עַל הַמִּזְבֵּחַ" (ויקרא ו, ו).

ל להרים הדשן מעל המזבח בכל יום, שנאמר: "וְהֵרִים אֶת הַדֶּשֶׁן" (ויקרא ו, ג).

לא לשלח טמאים ממחנה שכינה שהוא המקדש, שנאמר: "וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש" (במדבר ה, ב).

לב לחלוק כבוד לזרעו של אהרן, ולהקדימו לכל דבר שבקדושה, שנאמר: "וקדשתו" (ויקרא כא, ח).

לג להיות הכהנים לובשים לעבודה בגדי כהונה, שנאמר: "ועשית בגדי קדש..." (שמות כח, ב).

לד לשאת הארון על הכתף כשנושאין אותו, שנאמר: "בכתף ישאו" (במדבר ז, ט).

לה למשוח כהנים גדולים ומלכים בשמן המשחה, שנאמר: "שמן משחת קדש יהיה זה" (שמות ל, לא).

לו להיות הכהנים עובדין במקדש משמרות משמרות, ובמועדים עובדין כאחד, שנאמר: "וכי יבוא הלוי..." (דברים יח, ו) "לבד ממכריו על האבות" (שם, ח).

לז להיות הכהנים מיטמאין לקרוביהם, ומתאבלין עליהן כשאר ישראל שהן מצווין להתאבל, שנאמר: "לה' יטמא" (ויקרא כא, ג).

לח להיות כהן גדול נושא בתולה, שנאמר: "והוא אשה בבתוליה יקח" (ויקרא כא, יג).

לט להקריב תמידין בכל יום, שנאמר: "שנים ליום עולה תמיד" (במדבר כח, ג).

מ להקריב כהן גדול מנחה בכל יום, שנאמר: "זה קרבן אהרן ובניו" (ויקרא ו, יג).

מא להוסיף קרבן אחר בכל שבת, שנאמר: "וביום השבת שני כבשים" (במדבר כח, ט).

מב להוסיף קרבן בכל ראש חודש וחודש, שנאמר: "ובראשי חדשיכם תקריבו..." (במדבר כח, יא).

מג להוסיף קרבן בחג הפסח, שנאמר: "שבעת ימים תקריבו אשה לי" (ויקרא כג, לו).

מד להקריב מנחת העומר ממחרת יום ראשון של פסח עם כבש אחד, שנאמר: "והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכהן" (ויקרא כג, י).

מה להוסיף קרבן ביום עצרת, שנאמר: "וביום הבכורים..." (במדבר כח, כו) "והקרבתם עולה לריח..." (במדבר כח, כז).

מו להביא שתי הלחם עם הקרבנות הקרבים בגלל הלחם ביום עצרת, שנאמר: "ממושבותיכם תביאו לחם תנופה" (ויקרא כג, יז) "והקרבתם על הלחם" (שם, יח).

מז להוסיף קרבן בראש השנה, שנאמר: "ובחדש השביעי באחד לחדש [...] ועשיתם..." (במדבר כט, א).

מח להוסיף קרבן ביום הצום, שנאמר: "ובעשור לחדש השביעי..." (במדבר כט, ז).

מט לעשות עבודת היום ביום הצום, שנאמר: "בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר" (ויקרא טז, ג), וכל העבודה הכתובה בפרשת "אחרי מות".

נ להוסיף קרבן בחג הסוכות, שנאמר: "והקרבתם עולה אשה ריח ניחוח" (במדבר כט, יג).

נא להוסיף קרבן ביום שמיני עצרת, כי רגל בפני עצמו הוא, שנאמר: "ביום השמיני" (במדבר כט, לה).

נב לחוג ברגלים, שנאמר: "שלש רגלים תחג לי" (שמות כג, יד).

נג להיראות ברגלים, שנאמר: "שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך" (שמות כג יז; שם לג, כג; דברים טז טז).

נד לשמוח ברגלים, שנאמר: "ושמחת בחגך" (דברים טז, יד).

נה לשחוט כבש הפסח, שנאמר: "ושחטו אתו כל קהל " (שמות יב, ו).

נו לאכול בשר הפסח צלי בלילי חמישה עשר מניסן, שנאמר: "ואכלו את הבשר" (שמות יב, ח).

נז לעשות פסח שני, שנאמר: "בחדש השני בארבעה עשר" (במדבר ט, יא).

נח לאכול את בשר פסח שני על מצה ומרור, שנאמר: "על מצות ומרורים יאכלוהו" (במדבר ט, יא).

נט לתקוע בחצוצרות על הקרבנות ובשעת הצרות, שנאמר: "ותקעתם בחצוצרות" (במדבר י, י).

ס להיות כל קרבנות בהמה מיום שמיני והלאה, שנאמר: "מִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וָהָלְאָה" (ויקרא כב, כז).

סא להיות כל קרבן בהמה תמים, שנאמר: "תָּמִים יִהְיֶה לְרָצוֹן" (ויקרא כב, כא).

סב למלוח כל קרבן, שנאמר: "עַל כָּל קָרְבָּנְךָ תַּקְרִיב מֶלַח" (ויקרא ב, יג).

סג מעשה העולה, שנאמר: "אִם עוֹלָה קָרְבָּנוֹ" (ויקרא א, ג).

סד מעשה חטאת, שנאמר: "זֹאת תּוֹרַת הַחַטָּאת" (ויקרא ו, יח).

סה מעשה האשם, שנאמר: "זֹאת תּוֹרַת הָאָשָׁם" (ויקרא ז, א).

סו מעשה זבח השלמים, שנאמר: "וְזֹאת תּוֹרַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים" (ויקרא ז, יא).

סז מעשה המנחה, שנאמר: "וְנֶפֶשׁ כִּי תַקְרִיב קָרְבַּן מִנְחָה" (ויקרא ב, א).

סח להקריב בית דין קרבן אם טעו בהוראה, שנאמר: "וְאִם כָּל עֲדַת יִשְׂרָאֵל יִשְׁגּוּ" (ויקרא ד, יג).

סט להקריב היחיד קרבן חטאת אם שגג במצות לא תעשה שחייבים עליה כרת, שנאמר: "וְנֶפֶשׁ כִּי תֶחֱטָא" (ויקרא ה, א).

ע להקריב היחיד קרבן אם נסתפק לו אם חטא חטא שחייבים עליו חטאת או לא חטא, שנאמר: "וְלֹא יָדַע וְאָשֵׁם וְהֵבִיא אֶת אֲשָׁמוֹ" (ויקרא ה, יז) וזה הוא נקרא אשם תלוי.

עא להקריב השוגג במעילה, או החוטא בגזילה, או בשפחה חרופה, או שכפר בפיקדון ונשבע; מביא קרבן אשם, וזה הוא הנקרא אשם ודאי.

עב להקריב קרבן עולה ויורד, שנאמר: "ואם לא תגיע ידו" (ויקרא ה,ז), "ואם לא תשיג ידו" (ויקרא ה,יא).

עג להתוודות לפני ה' מכל חטא שיעשה האדם, בשעת הקרבן ושלא בשעת הקרבן, שנאמר: "והתוודו, את חטאתם אשר עשו" (במדבר ה,ז).

עד להקריב הזב קרבן אחר שיטהר, שנאמר: "וכי יטהר הזב, מזובו" (ויקרא טו,יג).

עה להקריב הזבה קרבן אחר שתטהר, שנאמר: "ואם טהרה, מזובה" (ויקרא טו,כח).

עו להקריב היולדת קרבן אחר שתטהר, שנאמר: "ובמלאות ימי טוהרה" (ויקרא יב,ו).

עז להקריב המצורע קרבן אחר שיטהר, שנאמר: "וביום השמיני ייקח" (ויקרא יד,י).

עח לעשר הבהמה, שנאמר: "וכל מעשר בקר וצאן" (ויקרא כז,לב).

עט לקדש בכור הבהמה הטהורה ולהקריבו, שנאמר: "כל הבכור אשר ייוולד" (דברים טו,יט).

פ לפדות בכור אדם, שנאמר: "אך פדה תפדה, את בכור האדם" (במדבר יח,טו).

פא לפדות פטר חמור, שנאמר: "ופטר חמור תפדה בשה" (שמות לד,כ).

פב לערוף פטר חמור, שנאמר: "ואם לא תפדה וערפתו" (שמות יג,יג; שמות לד,כ).

פג להביא כל הקרבנות שיש על האדם בחובה או בנדבה ברגל ראשון שפגע בו, שנאמר: "ובאת שמה" (דברים יב,ה), "והבאתם שמה" (דברים יב,ו).

פד להקריב כל הקרבנות בבית הבחירה, שנאמר: "ושם תעשה, כול אשר אנוכי מצווך" (דברים יב,יד).

פה להיטפל בהבאת הקרבנות מחוצה לארץ לבית הבחירה, שנאמר: "רק קודשיך אשר יהיו לך, ונדריך, תישא ובאת" (דברים יב,כו); מפי השמועה למדו שאינו מדבר אלא בקודשי חוצה לארץ.

פו לפדות קודשים בעלי מומים ויהיו מותרים באכילה, שנאמר: "רק בכל אוות נפשך תזבח ואכלת בשר" (דברים יב,טו); מפי השמועה למדו שאינו מדבר אלא בפסולי המוקדשין שייפדו.

פז להיות התמורה קודש, שנאמר: "והיה הוא ותמורתו יהיה קודש" (ויקרא כז,י; ויקרא כז,לג).

פח לאכול שיירי מנחות, שנאמר: "והנותרת ממנה, יאכלו אהרון ובניו" (ויקרא ו,ט).

פט לאכול בשר חטאת ואשם, שנאמר: "ואכלו אותם אשר כופר בהם" (שמות כט,לג).

צ לשרוף בשר קודש שנטמא, שנאמר: "והבשר אשר ייגע בכל טמא" (ויקרא ז,יט).

צא לשרוף הנותר, שנאמר: "והנותר, מבשר הזבח--ביום, השלישי, באש, יישרף" (ויקרא ז,יז).

צב לגדל הנזיר שיערו, שנאמר: "גדל פרע, שיער ראשו" (במדבר ו,ה).

צג לגלח הנזיר שיערו על קרבנותיו במלאות ימי נזרו, או בתוך ימי נזרו אם נטמא, שנאמר: "וכי ימות מת עליו" (במדבר ו,ט).

צד לקיים אדם כל מה שהוציא בשפתיו, מקרבן או צדקה וכיוצא בהם, שנאמר: "מוצא שפתיך, תשמור ועשית" (דברים כג,כד).

צה לדון בהפרת נדרים בכל הדינים האמורין בפרשה.

צו להיות כל נוגע בנבילה טמא, שנאמר "וכי ימות מן הבהמה" (ויקרא יא, לט).

צז להיות שמונה שרצים מטמאין, שנאמר "וזה לכם הטמא" (ויקרא יא, כט).

צח להיות האוכלין מיטמאין, שנאמר "מכל האוכל אשר יאכל" (ויקרא יא, לד).

צט להיות הנידה טמאה ומטמאה לאחרים.

ק להיות היולדת טמאה כנידה.

קא להיות המצורע טמא ומטמא.

קב להיות בגד מנוגע טמא ומטמא.

קג להיות בית מנוגע מטמא.

קד להיות הזב מטמא.

קה להיות שכבת זרע מטמאה.

קו להיות זבה מטמאה.

קז להיות המת מטמא.

קח להיות מי נדה מטמאין לאדם טהור, ומטהרין מטומאת מת בלבד. וכל אלו הדינין של טומאות אלו, רוב משפט כל טומאה וטומאה מהן מבואר בתורה שבכתב.

קט להיות הטהרה מכל הטמאות בטבילה במי מקוה, שנאמר: "וְרָחַץ בַּמַּיִם אֶת כָּל בְּשָׂרוֹ" (ויקרא טו, טז) למדו מפי השמועה שרחיצה זו במים שכל גופו עולה בהן בבת אחת.

קי להיות הטהרה מן הצרעת בין צרעת אדם בין צרעת בית בעץ ארז ואיזוב ושני תולעת ושתי ציפורים ומים חיים, שנאמר: "זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמְּצֹרָע" (ויקרא יד, ב).

קיא להיות המצורע מגלח כל שערו, שנאמר: "וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יְגַלַּח אֶת כָּל שְׂעָרוֹ" (ויקרא יד, ט).

קיב להיות המצורע ידוע לכל בדברים האמורים בו "פְּגָדָיו יִהְיוּ פְרֻמִים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פָּרֻעַ וְעַל שָׂפָם יַעְטֶה וְטָמֵא טָמֵא יִקָּרֵא" (ויקרא יג, מה). וכן כל שאר הטמאים צריכין להודיע את עצמן.

קיג לעשות פרה אדומה להיות אפרה מוכן, שנאמר: "וְהָיְתָה לַעֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר יט, ט).

קיד להיות מעריך אדם נותן דמים הקצובין בפרשה, שנאמר: "אִישׁ כִּי יַפְלִא נֶדֶר" (ויקרא כז, ב).

קטו להיות מעריך בהמה טמאה נותן דמיה, שנאמר: "וְהֶעֱמִיד אֶת הַבְּהֵמָה" (ויקרא כז, יא).

קטז להיות מעריך ביתו נותן כערך הכהן, שנאמר: "וְאִישׁ כִּי יַקְדִּישׁ" (ויקרא כז, יד).

קיז להיות מקדיש שדהו נותן בערך הקצוב בפרשה, שנאמר: "וְהָיָה עֶרְכְּךָ כְּפִי זַרְעוֹ" (ויקרא כז, טז).

קיח לשלם השוגג במעילה מה שמעל לה' ולהוסיף חומש, שנאמר: "וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן הַקֹּדֶשׁ יְשַׁלֵּם" (ויקרא ה, טז).

קיט להיות נטע רבעי קודש, שנאמר: "יִהְיֶה כָּל פִּרְיוֹ קֹדֶשׁ הִלּוּלִים" (ויקרא יט, כד).

קכ להניח פיאה.

קכא להניח לקט.

קכב להניח עומר השכחה.

קכג להניח עוללות בכרם.

קכד להניח פרט הכרם לפי שבכל אלו נאמר "לֶעָנִי וְלַגֵּר תַּעֲזֹב אֹתָם" (ויקרא יט, י) (ויקרא כג, כב) וזו היא מצות עשה שלהם.

קכה להביא ביכורים לבית הבחירה, שנאמר: "רֵאשִׁית בִּכּוּרֵי אַדְמָתְךָ" (שמות כג, יט) (שמות לד, כו).

קכו להפריש תרומה גדולה לכהן, שנאמר: "רֵאשִׁית דְּגָנְךָ תִּתֶּן לוֹ" (דברים יח, ד).

קכז להפריש מעשר דגן ללוים, שנאמר: "כָּל מַעְשַׂר הָאָרֶץ" (ויקרא כז, ל).

קכח להפריש מעשר שני להיאכל לבעליו בירושלים, שנאמר: "עַשֵּׂר תְּעַשֵּׂר" (דברים יד, כב) מפי השמועה למדו שזה הוא מעשר שני.

קכט להיות הלוים מפרישין מעשר מן המעשר שלקחו מישראל ונותנין אותו לכהנים, שנאמר: "וְאֶל הַלְוִיִּם תְּדַבֵּר" (במדבר יח, כו).

קל להפריש מעשר עני תחת מעשר שני בשלישית ובשישית בשבוע, שנאמר: "מִקְצֵה שָׁלֹשׁ שָׁנִים תּוֹצִיא אֶת כָּל מַעְשַׂר תְּבוּאָתְךָ" (דברים יד, כח).

קלא להתוודות וידוי מעשר, שנאמר: "ואמרת לפני ה' אלוהיך ביערתי הקודש" (דברים כו,יג).

קלב לקרות על הביכורים, שנאמר: "וענית ואמרת לפני ה' אלוהיך" (דברים כו,ה).

קלג להפריש חלה לכוהן, שנאמר: "ראשית, עריסותיכם--חלה, תרימו תרומה" (במדבר טו,כ).

קלד להשמיט קרקע, שנאמר: "והשביעית תשמטנה ונטשתה" (שמות כג,יא).

קלה לשבות מעבודת הארץ, שנאמר: "בחריש ובקציר, תשבות" (שמות לד,כא).

קלו לקדש שנת יובל בשביתה כשמיטה, שנאמר: "וקידשתם, את שנת החמישים" (ויקרא כה,י).

קלז לתקוע בשופר בשנת היובל, שנאמר: "והעברת שופר תרועה" (ויקרא כה,ט).

קלח ליתן גאולה לארץ בשנת היובל, שנאמר: "ובכול, ארץ אחוזתכם, גאולה, תיתנו לארץ" (ויקרא כה,כד).

קלט להיות גאולה בבתי ערי חומה עד שנה, שנאמר: "ואיש, כי ימכור בית מושב" (ויקרא כה,כט).

קמ למנות שני יובל שנים ושמיטים, שנאמר: "וספרת לך, שבע . . ." (ויקרא כה,ח).

קמא להשמיט כספים בשביעית, שנאמר: "שמוט כל בעל משה ידו" (דברים טו,ב).

קמב לנגוש לנוכרי, שנאמר: "את הנוכרי, תיגוש; ואשר יהיה לך" (דברים טו,ג).

קמג ליתן מן הבהמה לכוהן הזרוע והלחיים והקיבה, שנאמר: "ונתן, לכוהן, הזרוע" (דברים יח,ג).

קמד ליתן ראשית הגז לכוהן, שנאמר: "וראשית גז צאנך--תיתן לו" (דברים יח,ד).

קמה לדון בדיני חרמים, מהם לה' ומהם לכוהן, שנאמר: "אך כל חרם אשר יחרים" (ויקרא כז,כח).

קמו לשחוט בהמה חיה ועוף ואחר כך יאכל בשרם, שנאמר: "וזבחת מבקרך ומצאנך" (דברים יב,כא).

קמז לכסות דם חיה ועוף, שנאמר: "ושפך, את דמו, וכיסהו, בעפר" (ויקרא יז,יג).

קמח לשלח הקן, שנאמר: "שלח תשלח את האם ואת הבנים תיקח לך" (דברים כב,ז).

קמט לבדוק בסימני בהמה, שנאמר: "זאת החיה אשר תאכלו" (ויקרא יא,ב).

קנ לבדוק בסימני העוף עד שיבדיל בין טמא לטהור, שנאמר: "כל ציפור טהורה, תאכלו" (דברים יד,יא).

קנא לבדוק בסימני חגבים לידע טהור מן הטמא, שנאמר: "אשר לו כרעיים" (ויקרא יא,כא).

קנב לבדוק בסימני דגים, שנאמר: "את זה, תאכלו, מכול, אשר במים" (ויקרא יא,ט; דברים יד,ט).

קנג לקדש חודשים ולחשב שנים וחודשים בבית דין בלבד, שנאמר: "החודש הזה לכם, ראש חודשים" (שמות יב,ב).

קנד לשבות בשבת, שנאמר: "וביום השביעי תשבות" (שמות כג,יב; שמות לד,כא).

קנה לקדש שבת, שנאמר: "זכור את יום השבת, לקדשו" (שמות כ,ז).

קנו לבער חמץ, שנאמר: "ביום הראשון, תשביתו שאור מבתיכם" (שמות יב,טו).

קנז לספר ביציאת מצריים בלילה הראשון של חג המצות, שנאמר: "והגדת לבנך" (שמות יג,ח).

קנח לאכול מצה בליל זה, שנאמר: "בערב, תאכלו, מצות" (שמות יב,יח).

קנט לשבות בראשון של פסח, שנאמר: "וביום הראשון, מקרא קודש" (שמות יב,טז).

קס לשבות בשביעי בו, שנאמר: "וביום השביעי, מקרא קודש" (שמות יב,טז; במדבר כח,כה).

קסא לספור מקצירת העומר תשעה וארבעים יום, שנאמר: "וספרתם לכם, ממחרת השבת" (ויקרא כג,טו).

קסב לשבות ביום חמישים, שנאמר: "וקראתם בעצם היום הזה, מקרא קודש" (ויקרא כג,כא).

קסג לשבות בראשון של חודש השביעי, שנאמר: "באחד לחודש, יהיה לכם שבתון" (ויקרא כג,כד).

קסד להתענות בעשירי בו, שנאמר: "ובעשור לחודש תענו את נפשותיכם" (ראה ויקרא טז,כט; במדבר כט,ז).

קסה לשבות ביום הצום, שנאמר: "שבת שבתון" (ויקרא טז,לא; ויקרא כג,לב).

קסו לשבות בראשון של חג הסוכות, שנאמר: "ביום הראשון, מקרא קודש" (ויקרא כג,לה).

קסז לשבות בשמיני של חג, שנאמר: "וביום השמיני מקרא קודש" (ראה ויקרא כג,לו).

קסח לישב בסוכה שבעת ימים, שנאמר: "בסוכות תשבו, שבעת ימים" (ויקרא כג,מב).

קסט ליטול לולב, שנאמר: "ולקחתם לכם ביום הראשון, פרי עץ הדר כפות תמרים" (ויקרא כג,מ).

קע לשמוע קול שופר בראש השנה, שנאמר: "יום תרועה, יהיה לכם" (במדבר כט,א).

קעא ליתן מחצית השקל בכל שנה ושנה, שנאמר: "זה ייתנו, כל העובר על הפקודים" (שמות ל,יג).

קעב לשמוע מכל נביא שיהיה בכל דור ודור אם לא יוסיף ולא יגרע, שנאמר: "אליו, תשמעון" (דברים יח,טו).

קעג למנות מלך, שנאמר: "שום תשים עליך מלך" (דברים יז,טו).

קעד לשמוע מכל בית דין הגדול שיעמדו להם לישראל, שנאמר: "ועל המשפט אשר יאמרו לך--תעשה" (דברים יז,יא).

קעה לנטות אחרי רבים אם תהיה מחלוקת בין הסנהדרין בדינין, שנאמר: "אחרי רבים--להטות" (שמות כג,ב).

קעו למנות שופטים ושוטרים בכל קהל וקהל מישראל, שנאמר: "שופטים ושוטרים, תיתן לך" (דברים טז,יח).

קעז להשוות בין בעלי דינין בשעה שעומדין בדין, שנאמר: "בצדק, תשפוט עמיתך" (ויקרא יט,טו).

קעח להעיד בבית דין למי שיש לו עדות, שנאמר: "והוא עד, או ראה או ידע" (ויקרא ה,א).

קעט לחקור העדים הרבה, שנאמר: "ודרשת וחקרת ושאלת, היטב" (דברים יג,טו).

קפ לעשות לעדים זוממין כמו שזמו לעשות, שנאמר: "ועשיתם לו, כאשר זמם" (דברים יט,יט).

קפא לערוף את העגלה כמצותה, שנאמר: "וערפו שם את העגלה, בנחל" (דברים כא,ד).

קפב להכין שש ערי מקלט, שנאמר: "תכין לך, הדרך, ושילשת" (דברים יט,ג).

קפג לתת ללויים ערים לשבת, וגם הן קולטות, שנאמר: "ונתנו ללויים . . . ערים" (במדבר לה,ב).

קפד לעשות מעקה, שנאמר: "ועשית מעקה לגגך" (דברים כב,ח).

קפה לאבד עבודה זרה וכל משמשיה, שנאמר: "אבד תאבדון את כל המקומות" (דברים יב,ב).

קפו להרוג אנשי עיר הנידחת ולשרוף את העיר, שנאמר: "ושרפת באש את . . . כל שללה" (דברים יג,יז).

קפז לאבד שבעה עממים מארץ ישראל, שנאמר: "החרם תחרימם" (דברים כ,יז).

קפח להכרית זרעו של עמלק, שנאמר: "תמחה את זכר עמלק" (דברים כה,יט).

קפט לזכור מה שעשה לנו עמלק תדיר, שנאמר: "זכור, את אשר עשה לך עמלק" (דברים כה,יז).

קצ לעשות במלחמת הרשות כמשפט הכתוב בתורה, שנאמר: "כי תקרב אל עיר" (דברים כ,י).

קצא למשוח כוהן למלחמה, שנאמר: "והיה, כקורבכם אל המלחמה; וניגש הכוהן" (דברים כ,ב).

קצב להתקין יד במחנה, שנאמר: "ויד תהיה לך, מחוץ למחנה" (דברים כג,יג).

קצג להתקין יתד, שנאמר: "ויתד תהיה לך, על אזנך" (דברים כג,יד).

קצד להשיב את הגזל, שנאמר: "והשיב את הגזילה אשר גזל" (ויקרא ה,כג).

קצה ליתן צדקה, שנאמר: "פתוח תפתח את ידך" (דברים טו,ח; דברים טו,יא).

קצו להעניק לעבד עברי, שנאמר: "הענק תעניק, לו" (דברים טו,יד); וכן אמה עברייה.

קצז להלוות לעני, שנאמר: "אם כסף תלווה את עמי" (שמות כב,כד); "אם" זה אינו רשות אלא מצוה, שנאמר: "והעבט, תעביטנו" (דברים טו,ח).

קצח להלוות לנוכרי בריבית, שנאמר: "לנוכרי תשיך" (דברים כג,כא); מפי השמועה למדו שזו מצות עשה.

קצט להשיב המשכון לבעליו, שנאמר: "השב תשיב לו את העבוט" (דברים כד,יג).

ר ליתן שכר שכיר בזמנו, שנאמר: "ביומו תיתן שכרו" (דברים כד,טו).

רא להיות השכיר אוכל בזמן שכירותו, שנאמר: "כי תבוא בכרם ריעך" (דברים כג,כה), "כי תבוא בקמת ריעך" (דברים כג,כו).

רב לעזוב מעל חברו או מעל בהמתו, שנאמר: "עזוב תעזוב, עימו" (שמות כג,ה).

רג להקים המשא על הבהמה, שנאמר: "הקם תקים, עימו" (דברים כב,ד).

רד להשיב האבידה, שנאמר: "השב תשיבם, לאחיך" (דברים כב,א).

רה להוכיח החוטא, שנאמר: "הוכח תוכיח את עמיתך" (ויקרא יט,יז).

רו לאהוב כל בני אדם מבני ברית, שנאמר: "וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ" (ויקרא יט, יח).

רז לאהוב את הגר, שנאמר: "ואהבתם את הגר" (דברים י, יט).

רח לצדק מאזניים עם המשקלות, שנאמר: "מאזני צדק אבני צדק" (ויקרא יט, לו).

רט לכבד החכמים, שנאמר: "מפני שיבה תקום" (ויקרא יט, לב).

רי לכבד אב ואם, שנאמר "כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמֶּךָ" (שמות כ, יא); (דברים ה, טו).

ריא ליראה מאב ואם, שנאמר: "אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ" (ויקרא יט, ג).

ריב לפרות ולרבות, שנאמר: "פרו ורבו" (בראשית ט, ז).

ריג לבעול בקידושין, שנאמר: "כי יקח איש אשה ובא אליה" (דברים כב, יג) וראה דברים כד, א.

ריד לשמח חתן את אשתו שנה, שנאמר: "נקי יהיה לביתו שנה אחת" (דברים כד, ה).

רטו למול את הבן, שנאמר: "וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (ויקרא יב, ג).

רטז לייבם אשת אח, שנאמר: "יבמה יבוא עליה" (דברים כה,ה).

ריז לחלוץ ליבם, שנאמר: "וחלצה נעלו מעל רגלו" (דברים כה,ט).

ריח לישא אונס שנאמר: "ולו תהיה לאישה" (דברים כב,כט).

ריט לישב מוציא שם רע עם אשתו כל ימיו, שנאמר: "ולו תהיה לאישה" (דברים כב,יט).

רכ לדון במפתה בחמישים שקל עם שאר דינין, שנאמר: "כי יפתה איש" (שמות כב,טו).

רכא לעשות ליפת תואר ככתוב, שנאמר: "וראית, בשביה, אשת, יפת תואר" (דברים כא,יא).

רכב לגרש בשטר, שנאמר: "וכתב לה ספר כריתות ונתן בידה" (דברים כד,א; דברים כד,ג).

רכג לעשות לסוטה כתורה, שנאמר: "ועשה לה הכוהן, את כל התורה הזאת" (במדבר ה,ל).

רכד להלקות הרשעים, שנאמר: "והפילו השופט והכהו" (דברים כה,ב).

רכה להגלות רוצח בשגגה, שנאמר: "וישב בה, עד מות הכוהן" (במדבר לה,כה).

רכו להיות בית דין הורגין בסיף, שנאמר: "נקום, יינקם" (שמות כא,כ).

רכז להיות בית דין הורגין בחנק, שנאמר: "מות יומת הנואף, והנואפת" (ויקרא כ,י).

רכח להיות בית דין שורפין באש, שנאמר: "באש ישרפו אותו, ואתהן" (ויקרא כ,יד).

רכט להיות בית דין סוקלין באבנים, שנאמר: "וסקלתם אותם" (דברים כב,כד).

רל לתלות מי שנתחייב תלייה, שנאמר: "ותלית אותו, על עץ" (דברים כא,כב).

רלא לקבור הנהרג ביומו, שנאמר: "כי קבור תקברנו ביום ההוא" (דברים כא,כג).

רלב לדון בעבד עברי כהלכותיו, שנאמר: "כי תקנה עבד עברי" (שמות כא,ב).

רלג לייעד אמה עברייה, שנאמר: "אשר לו יעדה" (שמות כא,ח), "ואם לבנו, ייעדנה" (שמות כא,ט).

רלד לפדות אמה עברייה, שנאמר: "והפדה" (שמות כא,ח).

רלה לעבוד בעבד כנעני לעולם, שנאמר: "לעולם, בהם תעבודו" (ויקרא כה,מו).

רלו להיות החובל משלם ממון, שנאמר: "וכי יריבון אנשים--והכה איש" (שמות כא,יח).

רלז לדון בנזקי בהמה, שנאמר: "וכי ייגוף שור איש את שור ריעהו" (שמות כא,לה).

רלח לדון בנזקי הבור, שנאמר: "כי יפתח איש בור" (שמות כא,לג).

רלט לדון לגנב בתשלומין או במיתה, שנאמר: "וכי יגנוב" (ראה שמות כא,לז), "אם במחתרת" (שמות כב,א), "וגונב איש ומכרו" (שמות כא,טז).

רמ לדון בנזקי הבער, שנאמר: "כי יבער איש, שדה או כרם" (שמות כב,ד).

רמא לדון בנזקי האש, שנאמר: "כי תצא אש ומצאה קוצים" (שמות כב,ה).

רמב לדון בדין שומר חינם, שנאמר: "כי ייתן איש אל ריעהו כסף או כלים" (שמות כב,ו).

רמג לדון בדין נושא שכר ושוכר, שנאמר: "כי ייתן איש אל ריעהו חמור או שור" (שמות כב,ט).

רמד לדון בדין השואל, שנאמר: "וכי ישאל איש מעם ריעהו" (שמות כב,יג).

רמה לדון בדין מקח וממכר, שנאמר: "וכי תמכרו ממכר לעמיתך" (ויקרא כה,יד).

רמו לדון בדין טוען וכופר, שנאמר: "על כל דבר פשע" (שמות כב,ח).

רמז להציל הנרדף ואפילו בנפש הרודף, שנאמר: "וקצותה, את כפה" (דברים כה,יב).

רמח לדון בדיני נחלות, שנאמר: "איש כי ימות, ובן אין לו" (במדבר כז,ח).